

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24Co/42/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120378289
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 06. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Spálová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2023:6120378289.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľubica Spálová a sudkýň: JUDr. Andrea Dudášová a JUDr. Dominika Horváthová, v spore žalobkyne: A. B., nar. XX.X.XXXX, adresa C., D. XXXX/XX, zastúpenej advokátom: JUDr. Ľubomír Vanek, so sídlom Skalica, Potočná 169/85, proti žalovanému: E. B., nar. X.X.XXXX, adresa C., F. XXX/XX, zastúpeného advokátom: JUDr. Ján Pekar, so sídlom Skalica, Potočná 191/39, o zaplatenie 4.200,- Eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Skalica č.k. 5C/3/2021-183 zo dňa 29.11.2022, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

II. Žalovanému **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobkyni v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom prvoinštančný súd vo výroku I. žalobu (v celom rozsahu) zamietol a vo výroku II. vyslovil, že žalovaný má voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, pričom o výške náhrady trov konania bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

2. Pri rozhodovaní prvoinštančný súd vychádzal z vykonaného dokazovania, pričom zohľadnil, že žalovaný pri výsluchu (č.l. 63) uviedol, že od roku 2002 so žalobkyňou žil v druhovskom pomere. Žalobkyňa mala v C. dvojizbový byt a mala dve deti. On žalobkyni pomáhal s výchovou detí a jej byt aj prerobil. Keď deti dospeli, dcéra si našla priateľa a z toho dôvodu uvedený byt bol pre nich malý. Z toho dôvodu, on kúpil predmetný byt, ktorý je 4 - izbový. Na tento byt si zobral úver 37 000 eur na ktorý úver žalobkyňa bola ručiteľkou a z toho dôvodu, byt kúpili do spoluvlastníctva každý v 1. K úveru 37 000 eur on ešte pridal 10 000 eur z vlastných finančných prostriedkov a ďalších 10 000 eur dal na prerobenie tohto bytu. Byt prerobil zo 4 - izbového na 3 - izbový. Úver doteraz spláca. Po prerobení kúpeného bytu dcéra žalobkyne zostala bývať v ich pôvodnom byte a on so žalobkyňou a s jej synom začali bývať v predmetnom byte, ktorý je v ich podielovom spoluvlastníctve. Syn žalobkyne si neskôr kúpil svoj byt a v byte bývali už len oni dvaja. Dňa XX.XX.XXXX sa dcére žalobkyne narodilo dieťa. Vtedy prišla žalobkyňa z roboty a chcela si s ním pripíť na jej vnučku, následne odišla z bytu s tým, že ide oslavovať narodenie dieťaťa. Na túto oslavu žalovaného nezavolała. Keď sa vrátila v noci domov, bola v podnapitom stave a zobrala si do igelitky veci na oblečenie a odišla. Vrátila sa dňa 08.05.2019 a dovedla do bytu matku žalovaného s tým, že žalovaný ju vymkol. To však nebola pravda. Vtedy keď prišla žalobkyňa s jeho matkou, on išiel do garáže a keď sa vrátil, v ich byte bola polícia, ktorú zavolała žalobkyňa, ktorej uviedla že ju z bytu vyhánam. Od uvedeného času žalobkyňa stále uvádza, že ju fyzicky napáda, čo nie je pravda. Raz mala žalobkyňa autonehodu a mala na tele modrinu, on ju viezol k lekárovi a ona uviedla že modrinu jej spôsobil on. Žalobkyňa bola v byte každý deň. V decembri 2019 si zobrala žalobkyňa z bytu všetky veci, z bytu sa fakticky stal holobyt. On pritom platil úver a musel bývať u jeho rodičov,

nakoľko v byte nebolo vybavenie. Raz prišla ešte žalobkyňa do bytu aj s políciou s tým, že si chce zobrať osobné veci a z bytu chcela zobrať aj mikrovlnnú rúru. Žalobkyňa mala v spálni uzamknuté veci a keď tuto spáľňu otvoril, v krabiciach od banánov mala uložené svoje veci a aj jeho veci, ktoré si potom neskôr odniesla, keď bol na služobnej ceste. Raz mu povedala žalobkyňa, že keby ju mal rád dal by jej peniaze, tieto potrebuje na to, aby jej dcéra mohla dostávať rod. dom. Spáľňu, ktorú mala zamknutú žalobkyňa, on po otvorení znovu zamkol. A to kľúčom ktorý si na to vyrobil. Žalobkyňa z bytu odišla dňa 08.05.2019. Do bytu si však chodila pre svoje osobné veci. On jej ešte posielal SMS správou, aby sa do bytu vrátila aspoň dovtedy pokiaľ jej dcéra si nepostaví dom. SMS správu som jej písal vtedy keď v byte nebývala. Žalobkyňa si normálne chodila do bytu pre svoje veci, vždy zaparkovala auto pred bytovým domom. Raz keď do obedu pred pracovnou smenou spal v byte, žalobkyňa prišla aj s dcérou a vnučkou do bytu, pričom nevedela že sa v byte žalovaný nachádza. Keď následne z bytu odišiel so psom a vrátil sa v poobedňajších hodinách, z bytu bola vystáňovaná celá obývačka aj s jedálenským stolom. Na zemi zostal len televízny prijímač. On v byte vtedy spal v detskej izbe. Spáľňa vtedy bola zamknutá a boli v nej krabice, ktoré tam mala žalobkyňa. Žalobkyňa sa snažila do bytu chodiť vtedy, keď tam nie je žalovaný, toto vždy zisťovala podľa toho, či pred bytom parkujem. Zámok na byte som vymenil v decembri 2019 a to na príkaz polície, keď mu uviedli, že žalobkyňa im uviedla že už z bytu nebude odnášať veci.

3. Žalobkyňa pri výsluchu (č.l. 76) uviedla, že so žalovaným bývala v C. v jej byte od roku 2002 a to s jej deťmi - synom a dcérou. Keď boli deti plnoleté, dohodli sa so žalovaným že si kúpia spoločný byt a to v máji 2011. Tento byt si aj spoločne prerobili zo 4-izbového na 3-izbový. Zo začiatku vzťahy boli medzi nimi dobré, neskôr začal byť žalovaný násilnícky a to aj voči jej synovi, ktorý sa z bytu odsťahoval asi v roku 2017. V tomto byte potom ostali bývať len ona a žalovaný. Vzťahy medzi nimi sa zhoršovali, žalovaný sa ku nej správal horšie a horšie, čo psychicky nezvládala. Pred Vianocami 2018 ju žalovaný fyzicky napadol. Bolo to večer, keď už spala a žalovaný prišiel domov pod vplyvom alkoholu. Ona si už vtedy uvedomovala že takto už nemôžem žiť. Vtedy nevolala políciu a ani nebola u lekára. Mala aj modriny a neskôr si uvedomila že to mala riešiť. Neriešila to vtedy preto lebo sa hanbila a bolo jej to nepríjemné. Potom sa ich nezhody stále stupňovali, žalovaný ju vyhánal z bytu. Povedal jej že sa mám zbalit' a ísť preč. Dňa X.X.XXXX sa jej narodila vnučka, a ona v ten deň išla zagratulovať zaťovi k narodeniu mojej vnučky. Keď sa vrátila naspäť do bytu, žalovaný ju nechcel pustiť do izieb v byte, ktoré zamkol. Preto bola len na chodbe bytu. Po čase ju pustil do obývačky. Začal jej nadávať, že má „vypadnúť preč“. Keď chcela ísť na wc, neumožnil jej to a vybral dvere z rámu. Taktiež jej neumožnil zdržiavať sa v spálni, nakoľko taktiež vytiahol rovnakým spôsobom dvere na spáľni. Keď sa ho začala báť ako sa k nej správa, zavolala kamarátke G. H., či by pre ňu neprišla, že sa bojím v tomto byte byť. G. H. prišla pre ňu aj s jej priateľom, ona si vtedy nezobrala žiadne veci zo sebou, len narýchlo odišla preč prenocovať k tejto kamarátke, ktorá ma vtedy upokojovala. Bola psychicky na dne a bála sa vrátiť do bytu. Na druhý deň ráno sa do bytu vrátila. Žalovaný ju znovu začal vyhánať z bytu, že má ísť preč. Načo zavolala matke žalovaného, že ho má prísť uklidniť. Jeho mama B. B. tam prišla, avšak len na chvíľu a potom bol žalovaný stále agresívny. Z toho dôvodu zavolala políciu, s tým že ju žalovaný vyháňa z bytu. Polícia tam prišla bola u nich asi dve hodiny. Ona popísala čo sa deje. Taktiež k tomu hovoril aj žalovaný. Nakoniec jej policajti povedali, že sa má zbalit' a odísť z bytu, s tým že žalovaný je pre ňu nebezpečný. Žalobkyňa znovu odišla ku kamarátke G. H.. Tá jej navrhla, že môže u nej zostať bývať kým si nevyrieši svoje veci. U nej bývala od 8.5.2019 do konca novembra 2019. Potom sa presťahovala do bytu kde býva doteraz. Uvedený byt v ktorom býva teraz, je v jej výlučnom vlastníctve v C.. Do bytu kde teraz býva žalovaný, nemá prístup, žalovaný povymieňal zámky na uvedenom byte. Do uvedeného bytu nechodí a ani tam nechodila od kedy odtiaľ odišla. Keď si chcela ísť do bytu pre svoje osobné veci a zatelefonovala žalovanému, ten jej povedal, že ju do bytu nepustí. Písala mu aj sms na čo mi odpovedal, že ju tam nepustí. V súčasnosti nemá záujem do bytu ísť, nakoľko sa bojí a má stres. Naposledy som bola v byte v máji 2019. Ona spáľňu v predmetnom byte neužívala, a ani som ju nemohla užívať lebo nemala kľúč. Osobné veci, ktoré jej zostali v predmetnom byte jej žalovaný pobalil a v noci jej ich priviezol k pani H., ale ona už vtedy u nej nebývala. Potom jej veci priviezol aj pred bytovku, kde v súčasnosti býva a veci jej vyhádzal k autu. Ja v súčasnosti bývam na ul. D. XXXX v C.. Keď som išla ráno do práce videla že tam má vyhádzané veci. Potom ako žalovaný vymenil zámky od bytu mne kľúče od bytu jej nedal. Takže ona nemá do bytu žiadny prístup. Nemá taktiež prístup do garáže, a z garáže si nemohla zobrať ani rezervné pneumatiky do motorového vozidla a musela som si kúpiť nové. Ona nemohla z bytu odnášať veci, nakoľko ich nemala kam dať. Takže jej nikto nepomáhal. Ona z bytu žiadnu mikrovlnnú rúru neodnášala, ani odniesť nechcela.

4. Svedkyňa G. H. vo výpovedi (č.l. 78) uviedla, že dňa X.X.XXXX jej v noci volala žalobkyňa, že sa chce dostať k nej domov a nemôže. Svedkyňa sa pýtala, či má pre ňu prísť. Ona išla za ňou autom, žalobkyňa ju čakala vonku pred obytným domom a potom išla k nej domov. Keď sa rozprávali, svedkyňa jej povedala, že môže u nej zostať, nakoľko mala voľný dom. Žalobkyňa bola psychicky zničená. Na druhý deň jej hovorila, že sa bojí ísť do bytu. Žalobkyňa zostala u nej bývať do konca novembra 2019, potom sa odsťahovala do jej vlastného bytu. Keď u nej žalobkyňa bývala, ona nevidela že by si dovážala nejaké veci, zariadenie bytu, nakoľko môj dom je zariadený. Žalobkyňa jej raz hovorila, že už pred 7.5.2019, ju raz v decembri žalovaný fyzicky napadol, mala vtedy aj modriny a bolo jej nepríjemné, že sa musí takto zverovať.

5. Svedok I. A., vo výpovedi (č.l. 127) uviedol, že bol u žalovaného v byte na konci prázdnin roku 2019. Stretli sa pred bytovým domom v ktorom sa nachádza jeho byt, spolu išli do bytu, v byte bol pes. Keď mu ukazoval byt, chcel mu ukázať ešte jednu miestnosť, ktorá však bola zamknutá, z čoho bol žalovaný prekvapený. Svedok sa posadil do obývačky a žalovaný hľadal kľúč, s tým že nevedel prečo je izba zamknutá. Potom našiel buď kľúč alebo niečo čím otvoril uvedenú izbu a svedok v tejto izbe videl na manželskej posteli poukladané prepravky na ovocie - papierové prepravky na banány a v týchto prepravkách bolo naukladané šatstvo. V krabicách videl čisto ženské oblečenie. Vtedy mu žalovaný hovoril, že sa niečo deje, neskôr mu potom aj hovoril, že žalovaný a žalobkyňa nebudú spolu v tomto byte bývať. Oni predtým boli na služobnej ceste v J. a tam sa rozprávali o tom, že v byte sú zbalené veci. Svedok nevidel, kto zamkol izbu, ktorá bola zamknutá vtedy keď do bytu prišiel. Žalovaný bol prekvapený, že sa nemôže do tejto izby dostať, preto svedok usúdil, že nemá od izby kľúč. Nevie čím otvoril izbu. Potom žalovaný našiel nejaký kľúč, mohol to byť aj univerzálny kľúč.

6. Svedkyňa B. K. vo výpovedi (č.l. 142) uviedla, že žalovaný je jej brat. Svedkyňa býva v C. v rodinnom dome, ktorý je asi 10 minút pešo vzdialený od bytu, kde býval žalovaný spolu so žalobkyňou. Do uvedeného bytu chodievala 4 alebo 5 x mesačne v čase keď žalobkyňa a žalovaný žili spolu. Potom ako sa rozišli do tohto bytu chodievala za bratom avšak menej, nakoľko tam začali vznikať problémy, bolo to z dôvodu, že žalobkyňa sa z bytu odsťahovala a začala na brata rozprávať nezmysly. Svedkyňa žalobkyňu videla naposledy tesne predtým než z bytu odišla, ona to už plánovala a vždy hovorila, že keď bude mať možnosť tak z bytu odíde, pokiaľ bude mať kam. Vzťah žalobkyne a žalovaného počas doby keď žili spolu bol taký, že „fungovali úplne normálne“. Oni sa s nimi preto aj radi stretávali, chodievali po výletoch a všetko bolo v pohode. O tom, že žalobkyňa chcela z bytu odísť vie z toho, že pokiaľ mali žalobkyňa a žalovaný nejaký problém, tak žalobkyňa to so všetkými riešila a každému hovorila, že z bytu odíde. Vie, že žalobkyňa brata „odsunula“ v období keď sa jej narodila vnučka a potom zrejme odišla, bližšie však k tomuto nevie. Nevie presne, kedy sa žalobkyňa z uvedeného bytu odsťahovala. Je to z dôvodu, že ona sa odsťahovala postupne a vždy vystihla čas keď brat nebol doma, t.j. v uvedenom byte. Od žalovaného vie, že sa stalo, že žalobkyňa spolu s jej dcérou a vnučkou prišli do bytu, robili si kávu a nevedeli, že žalovaný je doma. Žalovaný vyšiel z izby a išiel k rodičom a neskôr prišiel ku svedkyňi a povedal jej to a bolo to z dôvodu, že oni ostali v byte a žalovaný potreboval ísť do práce. Ona nebola prítomná pri odsťahovaní sa žalobkyne z bytu, nakoľko sa už snažila tam nechodiť v dôsledku situácie. Ona keď sa chcela rozprávať s bratom, tak mu zatelefonovala a stretli sa u rodičov. Bola v byte len vtedy, keď v byte boli poškodené vnútorné dvere a bolo to v čase, keď žalovaný odišiel na služobnú cestu na týždeň. Keď sa vrátil, zavolať ju aby sa išla pozrieť na poškodené dvere a ako to tam vyzerá. Svedkyňa kľúče od uvedeného bytu nemala. Kľúče mala mama, nakoľko chodila venčiť psa. Žalobkyňa ohovárala je brata hlavne v jej prítomnosti. Hovorila takto aj keď prišli ku švagrovej, ona bola totiž večne nespokojná. Brat jej tvrdil, že žalobkyňu volal aby išla bývať späť do bytu, vtedy keď sa z bytu odsťahovali.

7. Z listu vlastníctva č. XXXX súd prvej inštancie zistil, že žalobkyňa a žalovaný sú podielovými spoluvlastníkmi nehnuteľností zapísaných v k. ú. C., obec C., a to byt č. X, na 2. podlaží, vchod č. XXXX, v bytovom dome súp. č. XXXX, postavenom na parc. č. 144/3, a nebytový priestor č. X (garáž) na 1. podlaží, vchod č. XXXX, každý v spoluvlastníckom podiele 1.

8. Z SMS komunikácie (č.l. 71-72) vyplýva, že dňa 3.11.2019 žalobkyňa zaslala žalovanému sms správu v ktorej mu oznamovala, že potrebuje odomknúť a pokiaľ nepríde, žalobkyňa zavolá policajtov. Žalovaný jej odpovedal sms správou, že bez neho sa bude jednať o násilné vniknutie a potom policajtov zavolá on. Žalovaná mu sms správou oznamuje, že tam má trvalý pobyt a byt je aj jej. Žalovaný na to odpovedá, že ona v byte preukázateľne nebýva a on má právo vymeniť zámok. Ona bude pri jeho dohľade v byte

rabovať a nikde nie je určené čo môže zobrať a žalovaná berie aj jeho veci, v komode mal nejakú eurá, pýta sa kde sú. V ďalšej sms správe žalobkyňa uvádza, že žalovaný nemá právo vymeniť zámky, nie sú majetkovo vyporiadaní. Žalobkyňa si potrebuje zobrať zimné pneumatiky. Žiada aby žalovaný vrátil zámky do pôvodného stavu. Žalovaný odpovedá, že pokiaľ nie sú majetkovo vyporiadaní, tak nech žalobkyňa neberie veci bez neho. Pneumatiky už nie sú, on tiež berie čo sa hodí. Žalobkyňa mu sms správou zo dňa 5.11.2019 oznamuje, že si chce ísť pre jej veci, aby nechal odomknuté, lebo zavolá políciu. Dňa 26.11.2019 žalovanému oznamuje, že už nebýva u G., a nevie prečo jej tam vozí jej veci. Pre ostatné veci si príde. Do svojej polovice bytu si dá podnájomníka, pokiaľ ju žalovaný nevyplatí.

9. Z priestupkového spisu Okresného úradu Senica č. OU-SE-OVVS-2020/2873/P-37/20 (č.l. 105-122) prvoinštančný súd zistil, že priestupkové konania proti žalobkyni za skutok zo dňa 15.11.2019 bolo odložené, nakoľko sa nejedná o priestupok. Zo spisu vyplýva, že žalovaný dňa 16.11.2019 oznámil priestupok (č.l. 110-111), ktorého sa mala dopustiť žalobkyňa tým, že dňa 15.11.2019 keď prišiel večer zo služobnej cesty, že dvere v byte vedúce do obývačky a detskej izby sú poškodené a žalobkyňa odtiaľ zobrala chladničku, TV a posteľ. Žalobkyňa má od bytu kľúče a viackrát prišla do bytu pre svojej veci aj v neprítomnosti žalovaného. Žalovaný jej nezakázal ani neobmedzil vstup do bytu, žalovaná tam má právo bývať, ale ona tam bývať nechce. V priestupkovom konaní vypovedala žalovaná, ktorá dňa 17.12.2019 uviedla (č.l. 114), že dňa 10.11.2019 okolo 15.00 hod. prišla do bytu a svojim kľúčom otvorila vchodové dvere a zistila, že v byte dvere do jedálne sú zamknuté a nakoľko sa tak potrebovala dostať, vyrazila tieto dvere kopnutím do časti zámku. Rovnako otvorila aj dvere na detskej izbe. Zbalila si veci z detskej izby a zobrala si veci aj zo spálne. Dvere poškodila z dôvodu, že žalovaný na uvedených dverách od jedálne a detskej izby vymenil zámky a ona tam má svojej veci.

10. Z odhadu priemernej ceny nájmu bytu od 3RO, s.r.o. súd prvej inštancie zistil (č.l. 9), že na základe skúseností realitnej kancelárie cena prenájmu predmetného bytu s garážou je 300 eur až 360 eur za mesiac plus energie podľa skutočnej spotreby. Z odhadu priemernej ceny nájmu bytu od Good Choice, s.r.o. súd zistil (č.l. 136), že cena prenájmu predmetného bytu s garážou je 300 eur až 350 eur za mesiac mimo energií podľa skutočnej spotreby.

11. Z nákresu zo znaleckého posudku č. 95/2022 zo dňa 11.4.2022 (č.l. 137-138) prvoinštančný súd zistil, že predmetný byt pozostáva z vstupnej predsieni z ktorej sa vchádza do obývačky - jedálne ktorá je priechodná a z nej sa dá vstúpiť do spálne, kuchyne, kúpeľne a detskej izby.

12. Zo spisu Okresného súdu Skalica sp. zn. 2C/16/2020 súd prvej inštancie zistil, že dňa 11.8.2020 bola podaná žaloba žalobkyne A. B. proti L. B. o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva k bytu č. X, vchod XXXX, 2. poschodie, v bytovom dome súp. č. XXXX, na parc. č. 144/3, vedenému Okresným úradom Skalica, katastrálny odbor, na LV č. XXXX, obec C., katastrálne územie C. a nebytovému priestoru - garáž, priestor č. X, prislúchajúci k vyššie uvedenému bytu. Žalobkyňa v žalobe uviedla, že žalovaný ju násilím z predmetného bytu vyštval. Žalovaný vo vyjadrení zo dňa 16.2.2021 k žalobe (č.l. 52 uvedeného spisu) uviedol, že žalobkyňa nebola z bytu vyhnaná násilím, táto odišla dobrovoľne a zároveň sa do bytu vracala v čase jeho neprítomnosti a odnášala zariadenie, ktoré nakupovali spoločne. Strany sporu v uvedenom konaní neboli vypočuté. Žalovaný v uvedenom konaní uplatnil vzájomnou žalobou náhradu za huteľné veci - vybavenie a zariadenie bytu, ktoré boli spoločné a ktoré z bytu odniesla žalobkyne bez súhlasu žalovaného.

13. Z listu vlastníctva č. XXXX (č.l. 155-156) prvoinštančný súd zistil, že žalobkyňa je výlučnou vlastníčkou nehnuteľnosti: byt č. X, vchod XXXX, 2. poschodie, v bytovom dome súp. č. XXXX, na parc. č. 3177, vedenom Okresným úradom Skalica, katastrálny odbor, na LV č. XXXX, obec C., katastrálne územie C..

14. Právne prvoinštančný súd vec posúdil na základe aplikácie ust. § 123, § 136 ods. 1 a 2, § 137 ods. 1, § 139 ods. 1 a 2, § 451 ods. 1 a 2, § 456 Občianskeho zákonníka (zák. č. 40/1964 Zb. v účinnom znení – ďalej aj len OZ), § 120 ods. 1, § 150 ods. 1, 2, § 151 ods. 1, 2 a § 153 ods. 1 CSP (zák. č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok – ďalej aj len CSP).

15. V odôvodnení prvoinštančný súd ďalej uviedol, že žalobkyňa uplatňuje svoju peňažnú pohľadávku voči žalovanému z dôvodu že nemôže v zmysle § 137 ods. 1 O.Z. využívať byt a garáž, ktorých je spoluvlastníkom v jednej polovici a tento byt a garáž užíva výlučne žalovaný, ktorý jej znemožňuje

užívanie uvedených nehnuteľností v rozsahu, ktorý zodpovedá jej spoluvlastníckemu podielu. Žalobkyňa takto voči žalovanému uplatňuje náhradu za to, že žalovaný ako druhý spoluvlastník užíva aj jej časť spoluvlastníckeho podielu k uvedenému bytu a garáži. Žalobkyňa je preto v konaní povinná preukázať, že z dôvodu správania sa žalovaného voči nej stratila možnosť využívať byt a garáž v rozsahu jej spoluvlastníckeho podielu, preukázať kedy sa tak stalo a do kedy takýto stav trval. Taktiež je povinná preukázať že počas obdobia, kedy žalovaná nemohla užívať svoj spoluvlastnícky podiel na byte a garáži, žalovaný užíval aj jej spoluvlastnícky podiel na byte a garáži, a preukázať aká je výška náhrady za obdobie, počas ktorého žalovaný užíval aj spoluvlastnícky podiel žalobkyne.

16. Z listu vlastníctva č. XXXX vyplýva, že žalobkyňa je podielovou spoluvlastníčkou bytu č. X, na 2. podlaží, vchod č. XXXX, v bytovom dome súp. č. XXXX, postavenom na parc. č. 144/3, a nebytový priestor č. X (garáž) na 1. podlaží, vchod č. XXXX, a to v spoluvlastníckom podiele jedna polovica, druhým spoluvlastníkom v podiele jedna polovica je žalovaný. V zmysle § 137 ods. 1 O.Z. má preto právo užívať uvedený byt a garáž v rozsahu jednej polovice spoluvlastníckeho podielu.

17. Žalobkyňa tvrdila, že z bytu odišla dňa 7.5.2019 a odvtedy ju do bytu žalovaný nechcel pustiť a odvtedy nemala do bytu prístup a byt nemohla užívať v dôsledku násilného konania zo strany žalovaného a v dôsledku obavy žalobkyne o svoje zdravie. Ohľadne garáže žalobkyňa neuviedla v rámci tvrdení v žalobe žiadne skutočnosti, neuviedla prečo musela prestať užívať garáž, od kedy garáž neužíva, do kedy a kto garáž užíva a na preukázanie týchto skutočností neprodukovala v konaní žiadny dôkaz. Žalovaný tvrdil, že žalobkyňa nebránil v užívaní bytu a žalobkyňa mala aj naďalej kľúče od bytu. Tvrdeniu žalobkyne ohľadne toho, že nemala od 7.5.2019 prístup do predmetného bytu odporuje dôkaz - priestupkový spis Okresného úradu Senica č. OU-SE-OVVS-2020/2873/P-37/20 (č.l. 105-122), z ktorého vyplýva že žalovaná (č.l. 114) dňa 10.11.2019 okolo 15.00 hod. prišla do bytu a svojim kľúčom otvorila vchodové dvere na byte. To je dôkazom toho, že žalobkyňa od bytu mala stále vlastný kľúč. Až dvere do jedálne a do detskej izby boli zamknuté, ktoré však otvorila kopnutím. To že žalovaná mala od bytu svoj kľúč a teda mala možnosť do bytu vstúpiť a v byte zotrvať potvrdili aj svedkyne B. B. (č.l. 125), ktorá uviedla, že spolu so žalobkyňou išla do predmetného bytu, nakoľko žalobkyňa jej povedala, že sa do bytu nemôže dostať. Keď prišli pred byt, žalobkyňa vybrala kľúče a pomocou kľúčov odomkla dvere do bytu. Svedkyňa po tejto udalosti chodila do bytu pre psa a raz keď na psíka v byte volala, z izby vyšla žalobkyňa a pýtala sa jej, prečo psíka berie von. Žalovaný v byte zamkol dvere na izbách z dôvodu, že sa mu z bytu strácali veci. Svedkyňa B. K. (č.l. 142) uviedla, že brat jej tvrdil, že žalobkyňu volal aby išla bývať späť do bytu, vtedy keď sa z bytu odsťahovali. Svedok I. A. (č.l. 127) potvrdil, že keď mu žalovaný ukazoval byt, chcel mu ukázať ešte jednu miestnosť, ktorá však bola zamknutá, z čoho bol žalovaný prekvapený. Keď ju žalovaný neskôr otvoril, v izbe videl na manželskej posteli poukladané prepravky na ovocie a v nich bolo naukladané ženské oblečenie. Tieto dôkazy vyvracajú tvrdenie žalobkyne o znemožnení jej vstupu do bytu zo strany žalovaného. Z SMS komunikácie z novembra 2019 (č.l. 71-72) nevyplýva, že by žalovaný odmietal pustiť žalobkyňu do bytu a že chcel byt užívať sám. Žalovaný v komunikácii uvádza, že nechce aby žalobkyňa z bytu odnášala jeho veci (sms: „Nikde totiž neni určené čo mozes brať. Takto beres aj moje veci. ...V komode boli nejaké eura, kde su?“). Žalobkyňa taktiež v konaní neprodukovala jediný dôkaz, že by sa jej žalovaný vyhrážal fyzicky alebo ústne, resp. že by robil na ňu fyzický, resp. psychický nátlak v tom smere, že nesmie v byte bývať a byt užívať, resp. že by na žalobkyňu v súvislosti s jej bývaním v byte fyzicky zaútočil.

18. Z uvedeného podľa prvoinštančného súdu vyplýva, že žalobkyňa v konaní neunesla dôkazné bremeno ohľadne toho, že žalovaný jej svojim násilným konaním znemožňoval vstup do bytu a užívanie bytu. Navyše, pokiaľ by sa takéto niečo zo strany žalovaného dialo, žalobkyňa mala možnosť účinne sa proti takémuto konaniu žalovaného brániť za súčinnosti polície - dočasné obmedzenie bývania žalovaného v byte políciou a prípadné následné rozhodnutie súdu neodkladným opatrením ohľadne zákazu vstupu žalovanému do bytu, k čomu však nedošlo zrejme v dôsledku toho, že nebol na to dôvod. Pritom svedkovia uvádzali, že polícia bola v niektorom prípade do bytu privolaná. Žalobkyňa mala možnosť podať na žalovaného aj trestné oznámenie v prípade násilného správania sa žalovaného k nej. Nič takéto však neurobila. Taktiež žalobkyňa ani raz nevyzvala žalovaného, aby jej umožnil vstup do bytu a aby jej umožnil v byte bývať a užívať ho v súlade s jej spoluvlastníckym podielom.

19. Svedkyňa G. H. (č.l. 78) uviedla, že dňa 7.5.2019 jej v noci volala žalobkyňa, že sa chce dostať domov a nemôže. Prišla za ňou autom, žalobkyňa ju čakala vonku pred obytným domom a potom išla k nej domov. Hovorila, že sa bojí ísť do bytu. Žalobkyňa zostala u nej bývať do konca novembra

2019, potom sa odsťahovala do jej vlastného bytu. Žalobkyňa jej raz hovorila, že už pred 7.5.2019, ju raz v decembri žalovaný fyzicky napadol, mala vtedy aj modriny a bolo jej nepríjemné, že sa musí takto zverovať. Ďalšie dôkazy v konaní k tomuto neboli produkované zo strany žalobkyne. Žalobkyňa v konaní k tomuto nenavrholo vypočuť iných svedkov, napr. ani jej syna, alebo jej dcéru, ako jej najbližších rodinných príslušníkov, ktorí sa zrejme k jej možným obavám v súvislosti s bývaním v byte mohli vyjadriť, pokiaľ by takéto obavy existovali.

20. Prvoinštančný súd pokračoval, že taktiež bola žalobkyňa povinná preukázať že počas obdobia, kedy žalovaná nemohla užívať svoj spoluvlastnícky podiel na byte a garáži, žalovaný užíval aj jej spoluvlastnícky podiel. Z vykonaného dokazovania podľa názoru prvoinštančného súdu nebolo preukázané, že od 7.5.2019, keď žalobkyňa mala odísť z bytu a byť prestať užívať, že by žalovaný užíval celý tento byt. Žalobkyňa nepreukázala, že žalovaný užíval každú miestnosť tohto bytu. Žalovaný vo výpovedi tvrdil, že žalovaná po jej odchode z bytu mala v byte uzamknutú jednu izbu - spálňu a v tej mala uložené svoje osobné veci. Tú izbu žalovaný neužíval. Túto skutočnosť potvrdil aj svedok A. (č.l. 127), ktorý uviedol že keď bol v byte žalovaného, ten nevedel otvoriť jednu izbu v byte. Keď sa mu ju neskôr podarilo otvoriť, svedok videl v tejto izbe na manželskej posteli poukladané prepravky na ovocie - papierové prepravky na banány a v týchto prepravkách bolo naukladané šatstvo. V krabicách videl čisto ženské oblečenie. Predmetný byt je pritom členený tak (č.l. 169), že so samostatným vstupom sú izby č.1 a č. 2 (spálňa), takže samostatne sa dajú užívať a aj uzamknúť len dve tieto miestnosti. Užívanie ostatných miestností musí byť spoločné vzhľadom k tomu, že obývací izba je priechodná do izby č. 1, izby č. 2, do kúpeľne a kuchyne s komorou. Žalobkyňa preto ani v tejto časti neunesla dôkazné bremeno.

21. Za takejto situácie, keď sa jeden zo spoluvlastníkov rozhodne neužívať nehnuteľnosť, ktorej je spoluvlastníkom v 1/2, nemôže podľa názoru súdu takýmto svojim rozhodnutím zaťažiť druhého spoluvlastníka tak, aby užíval celú nehnuteľnosť a aby platil druhému spoluvlastníkovi náhradu za to, že má možnosť užívať aj spoluvlastnícky podiel druhého spoluvlastníka z dôvodu, že druhý spoluvlastník sa rozhodol svoj spoluvlastnícky podiel neužívať. Takáto situácia je výkonom práva v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 3 ods. 1 O.Z. a uvedené ustanovenie takýto výkon práva nepripúšťa. Žalovaný nerozhodol a nerozhodoval a taktiež ani žalovaná nerozhodla a ani nerozhodovala v zmysle § 139 ods. 2 O.Z. (hospodárenie so spoločnou vecou) o tom, že predmetné nehnuteľnosti bude užívať žalovaný a že žalovaný bude za užívanie spoluvlastníckeho podielu žalobkyne platiť žalobkyni finančnú náhradu. Žalobkyňa sa len rozhodla, že predmetné nehnuteľnosti užívať nebude. Preto takéto jednostranné rozhodnutie žalobkyne nemôže za danej situácie zaťažiť žalovaného k úhrade náhrady za „nanútené“ užívanie spoluvlastníckeho podielu iného spoluvlastníka. Aj z tohto dôvodu je žaloba žalobkyne nedôvodná.

22. Keďže z uvedených dôvodov prvoinštančný súd žalobu žalobkyne zamietol, nebolo potrebné sa zaoberať dokazovaním výšky náhrady a ani dĺžkou obdobia, počas ktorého žalovaný mal užívať aj spoluvlastnícky podiel žalobkyne (žiadané za obdobie do septembra 2021). Žalovaný pritom žalobkyni a súdu dňa 15.10.2021 oznámil (č.l. 81), že byt od 1.10.2021 neužíva ani on a od 1.10.2021 býva u svojej matky na ul. F. XXX/XX, C., o čom priložil potvrdenie o pobyte (č.l. 82).

23. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovanému priznal podľa pomeru jeho úspechu vo veci náhradu trov konania v rozsahu 100 %, keď žalovaný mal v konaní plný úspech z dôvodu, že súd žalobu žalobkyne zamietol. O výške náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia súdny úradník samostatným uznesením.

24. Proti tomuto rozsudku v celom jeho rozsahu podala prostredníctvom svojho advokáta odvolanie žalobkyňa, pričom uplatnila odvolacie dôvody, že konanie má inú vadu, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, pričom sa domáhala, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

25. Podľa odvolateľky prvoinštančný súd nesprávne a nedostatočne vyhodnotil vykonané dôkazy, prípadne s podstatnými dôkazmi navrhnutými žalobkyňou sa vôbec nevysporiadal. Zdôraznila, že medzi stranami nebol dohodnutý žiadny spôsob užívania spoločnej veci, pričom žalovaný sa sám rozhodol, že vylúči žalobkyňu z užívania bytu a sám v ňom bude bývať (viď elektronická komunikácia a list žalovaného

zo 14.10.2021). Keďže súd sa rozhodol ignorovať dôkazy, ktorými žalobkyňa preukazovala, že z dôvodu správania sa žalovaného stratila možnosť užívať byt a zároveň odkedy dokedy a že žalovaný užíval aj jej podiel a preukázať výšku náhrady, nezostáva jej iné, ako znova uviesť a poukázať na ňou predložené vykonané ale nehodnotené dôkazy.

26. V konaní nebolo sporné, že žalobkyňa sa z bytu odsťahovala v máji 2019, pričom bolo preukázané, že žalovaný svojím aktívnym konaním bránil žalobkyni vstúpiť do spoločného bytu, do jednotlivých miestností, neposkytol jej kľúče od dverí. Týmto konaním si de facto prisvojil celú spoločnú vec. V spojení s nesporným tvrdením žalovaného, že v byte býval, možno konštatovať, že takto užíval spoločnú vec nad rámec svojho spoluvlastníckeho podielu. Zároveň žalovaný vo svojej výpovedi dňa 15.7.2021 potvrdil, že vymenil zámky na dverách a žalobkyni nedal nové kľúče, čo vyplýva aj z oznámenia žalovaného zo dňa 14.10.2021, že od 1.10.2021 nebýva v spoločnom byte a nové kľúče sú uložené v schránke bytového domu. Súd sa ale týmito dôkazmi nezaoberal. Ak je niektorý zo spoluvlastníkov vylúčený z užívania spoločnej veci, má právo na ekvivalentnú peňažnú náhradu, ktorá vyplýva z § 137 ods. 1 OZ, s poukazom na rozhodnutie NS SR sp. zn. 6Cdo/184/2010 zo dňa 27.10.2010 a sp. zn. 3Cdo/118/2017 zo dňa 25.4.2018. V nadväznosti na uvedené vykonané dôkazy je podľa odvolateľky nezrozumiteľný a zmätočný záver súdu (bod 44), že žalobkyňa neprodukovala žiadny dôkaz, že jej žalovaný znemožňoval vstup do bytu a jeho užívanie. Túto nezrozumiteľnosť a tendenčnosť hodnotiacej činnosti súdu podčiarkuje aj účelové vyberanie časti dôkazov a vytrhávanie tvrdení z kontextu v bode 43 rozsudku. Sms komunikácia je rozsiahlejšia a žalovaný v nej uvádza, že žalobkyňu do bytu nepustí a že na výmenu zámkov má právo, toto však súd už nezohľadnil a nevysvetlil, že prečo založil svoje závery len na časti vykonaného dôkazu. Uvedenými dôkazmi je zároveň preukázané, že žalobkyňa sa domáhala, aby ju žalovaný vpustil do bytu po tom, ako vymenil zámky. Listom zo dňa 14.10.2021 žalovaný žalobkyni síce oznámil, že nové kľúče nechal v poštovej schránke, pričom si bol ale vedomý toho, že žalobkyňa kľúče od poštovej schránky nemá a ani predtým nemala.

27. Ak súd dospel k záveru, že žalobkyňa mala prístup do bytu od 7.5.2019 až do výmeny zámkov v novembri 2019, potom nevysvetlil, prečo zamietol celú žalobu, čím aj zabránil preskúmaniu rozhodnutia, nakoľko v ďalšom prieskume by si súd vyššej inštancie musel len domýšľať, čo viedlo prvoinštančný súd k prijatým záverom. Súd nesprávne hodnotil aj ďalšie vykonané dôkazy, čím dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Pokiaľ svedok A. uviedol, že pri návšteve daného bytu videl zamknutú izbu, ktorú však žalovaný odomkol svojím kľúčom a potom naspäť zamkol, je zrejmé, že žalovaného nikto neobmedzoval v užívaní celého bytu, ale bol to práve žalovaný, kto si zamykal jednotlivé izby. Aj svedkyňa B. potvrdila, že obývačku a detskú izbu zamkol samotný žalovaný, teda nesporne disponoval kľúčmi od izieb a tieto sa rozhodol sám aj užívať. Užívanie spoločnej časti, resp. jej častí (uzamknutie priestoru) je tiež výkon práva, ktorý však v tomto prípade presahuje spoluvlastnícky podiel žalovaného. Podľa odvolateľky v nadväznosti na výpoveď svedka A. je záver súdu o tom, že ňou bolo vyvrátené tvrdenie žalobkyne o znemožnení jej vstupu do bytu zo strany žalovaného nezrozumiteľný a nemožno ho vyvodit' z vykonaných dôkazov.

28. Z priestupkového spisu OÚ Senica č. OÚ-SE-OVVS-2020/2873/P-37/20 vyplynuli skutočnosti, ktoré súd nesprávne vyhodnotil, v dôsledku čoho dospel k nesprávnemu skutkovému a právnomu záveru, pokiaľ sa žalobkyňa v priestupkovom konaní vyjadrila, že dvere do obývačky otvorila kopom, nakoľko boli zamknuté a ona nemala kľúče. Z nákresu predmetného bytu vyplýva, že za vstupnými dverami sa nachádzajú dvere do obývačky/jedálne. Pokiaľ boli tieto zamknuté, čo vyplynulo z výpovede žalovaného, bol tak obmedzený prístup žalobkyne zo strany žalovaného prakticky do celého bytu. Prvoinštančný súd sa nelogicky stotožnil s tvrdením žalovaného, že žalobkyňa môže užívať jednu izbu, avšak nezohľadnil dôkazy, ktoré svedčia o tom, že žalovaný nielenže vymenil zámok na vstupných dverách, ale uzamkol aj jednotlivé izby a tým realizoval svoje vlastnícke právo nad rozsah svojho spoluvlastníckeho podielu.

29. Vykonaným dokazovaním boli vyvrátené tvrdenia žalovaného, že neužíva celý byt. Bolo totiž preukázané, že žalovaný vymenil zámky na vstupných dverách, zamkol izby a žalobkyni výslovne uviedol, že ju do bytu nevypustí v jeho neprítomnosti, pričom sám uviedol, že až do 1.10.2021 v byte býval. Pokiaľ súd v bode 44 rozsudku vytýka žalobkyni, že neuniesla dôkazné bremeno ohľadom toho, že jej žalovaný svojím násilným konaním znemožňoval vstup a užívanie bytu, súd tento svoj názor bližšie nevysvetlil, prečo je práve násilné konanie podmienkou vzniku nároku na náhradu za neužívanie veci, žalobkyňa pritom tento názor považuje za svojvoľný a arbitrárny bez možnosti ďalšieho prieskumu. V tejto súvislosti odkázala na závery NS SR sp. zn. 6Cdo 84/2010 zo dňa 27.10.2010.

V reakcii na odôvodnenie v bode 45 rozsudku odvolateľka uviedla, že náhrada za neužívanie garáže nebola predmetom tohto konania. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že žalovaný užíval celý byt nad rámec svojho spoluvlastníckeho podielu a svojím konaním v zásade vylúčil žalobkyňu z užívania spoločnej veci. Ak by súd trval na tom, že žalobkyňa napriek predloženým dôkazom musí preukázať, že žalovaný užíval každý centimeter štvorcový v spoločnom byte, výrazne by zasahoval do práva žalobkyne na súdnu ochranu, kedy by ju nútil preukazovať niečo objektívne nemožné, pričom prílišný súdny formalizmus bol opakovane odmietnutý v označených rozhodnutiach ÚS SR. V tejto súvislosti poukázala tiež na rozhodnutie NS SR sp. zn. 6Cdo/184/2010 zo dňa 27.10.2010, z ktorého citovala časť, podľa ktorej pri posudzovaní rozsahu užívania spoločnej veci nemusí byť rozhodujúca len veľkosť užívanej časti veci, ale aj jej úžitková hodnota, ak je vzhľadom na konkrétne okolnosti u jednotlivých častí veci rozdielna.

30. Odvolateľka pokračovala, že ak by sa aj teoreticky pripustila procesná obrana žalovaného, že jednu izbu v byte neužíval (aj keď bola vyvrátená vykonaným dokazovaním), nebol by dôvodný a zákonný postup súdu spočívajúci v zamietnutí žaloby en bloc. V reakcii na bod 46 odôvodnenia rozsudku odvolateľka zdôraznila, že v konaní bola nesporne preukázaná skutočnosť, že žalovaný bránil žalobkyňu v užívaní bytu, sám užíval byt nad rozsah svojho spoluvlastníckeho podielu a napriek tomu prvoinštančný súd zmätočne a tendenčne označuje práve konanie žalovanej za konanie v rozpore s dobrými mravmi. Žalobkyňa má nárok na príslušnú odplatu vyplývajúcu z § 137 ods. 1 OZ. Vzhľadom na to sa nemožno stotožniť ani s tvrdením súdu (bod 39), že právo spoluvlastníka na náhradu za neužívanie spoločnej veci zodpovedá právu na vydanie bezdôvodného obohatenia za užívanie niečoho bez právneho dôvodu. V tejto súvislosti odkázala na rozsudok NS ČR sp. zn. 31Cdo/503/2011.

31. Žalovaný odvolanie nepodal. Vo svojom písomnom vyjadrení k doručenému odvolaniu žalobkyne uviedol, že nesúhlasí s tvrdením odvolateľky, že súd vo veci nesprávne rozhodol, že na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, pričom mal za to, že súd sa vysporiadal so všetkými predloženými dôkazmi, vyvodil z nich správny právny záver, teda boli splnené všetky zákonné dôvody pre to, aby bola žaloba zamietnutá. Z uvedených dôvodov žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny v celom rozsahu potvrdil, pričom zároveň žiadal priznať náhradu trov konania v rozsahu 100%.

32. Žalovaný zdôraznil, že žalobkyňa sa v odvolaní snaží podsunúť stanovisko, že žalovaný mal žalobkyňu vylúčiť z užívania bytu a sám naďalej v tomto byte bývať. V konaní však bolo jednoznačne preukázané, že žalovaný nikdy žalobkyňu nevylúčil z užívania daného spoločného bytu. K žiadnemu konfliktu medzi stranami nedošlo a napriek tomu sa žalobkyňa bez akéhokoľvek vážneho dôvodu rozhodla dňa 8.5.2019 z bytu odísť. Žalobkyňa pritom priebežne chodila do predmetného bytu v čase neprítomnosti žalovaného. Je preukázané výpoveďou svedkyne B. B., ktorá bola pri tom, ako si žalobkyňa dňa 8.5.2019 byt riadne otvorila kľúčom, aj to, ako si žalobkyňa na balkóne predmetného bytu (v čase, keď žalovaný bol na služobnej ceste) sušila prádlo. Svedkyňa tiež videla pootvárané okná na byte počas pracovnej cesty žalovaného a raz, keď prišla venčiť psa, žalobkyňu našla v byte. Je teda nepochybné, že žalobkyňa mala kľúč od spoločného bytu priebežne po dátume 8.5.2019. Do bytu v čase neprítomnosti žalovaného aj chodila. Svedkyňa B. K. (sestra žalovaného) uviedla i to, že žalobkyňa sa pri akomkoľvek nedorozumení vyjadrovala, že z bytu odíde. Svedok I. A. uviedol, že žalovaný mu ukázal izbu v byte, ktorú mala žalobkyňa zamknutú, ktorú si ale žalovaný odomkol špeciálnym univerzálnym kľúčom, ktorý si urobil. Skutočnosť, že žalobkyňa mala takmer všetky svoje osobné veci po 8.5.2019 v spoločnom byte preukazuje aj vyjadrenia žalobkyne na pojednávaní 30.9.2021, kde uviedla, že vtedy si nezobrala so sebou žiadne veci. Nikdy sa nestalo, že by žalovaný akýmkoľvek násilným alebo obdobným konaním žiadal žalobkyňu, aby sa z bytu vysťahovala, išlo o jej slobodné rozhodnutie. Naopak žalovaný vyzýval žalobkyňu, aby začala opätovne užívať byt, čo sa neurobila, zase išlo o jej slobodné rozhodnutie. Podľa žalovaného nebolo preukázané, že by on spoločný byt užíval nad rámec svojho spoluvlastníckeho podielu, keď o tom žalobkyňa neprodukovala žiadny právne relevantný dôkaz. Z výpovede žalobkyne obsiahnutom v priestupkovom spise vyplýva, že dňa 10.11.2019 prišla do spoločného bytu a svojím kľúčom si otvorila vchodové dvere a následne si zobrala takmer všetky huteľné veci, v dôsledku čoho z bytu zostal v podstate holobyť. Žalovaný žalobkyňu pripisom zo dňa 21.12.2020 vyzval, aby začala užívať spoločný byt. Ona však prostredníctvom právneho zástupcu oznámila, že byt nebude užívať. Žalovaný jednoznačne trval na tom, že v žiadnom prípade neobmedzil oprávnenie žalobkyne užívať predmetný spoločný byt, nie je teda dôvod k tomu, aby jej platil akúkoľvek

náhradu spojenú s tým, že odmietla byt užívať. V dôsledku toho je správne konštatovanie súdu prvej inštancie v bode 44 odôvodnenia predmetného rozsudku, že žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno ohľadne toho, že žalovaný jej svojím násilným konaním znemožňoval vstup do bytu a jeho užívanie. Žalobkyňa žalovaného nikdy nevyzvala, aby jej umožnil vstup do bytu. Naopak on vyzýval žalobkyňu, aby začala byt užívať, čo neurobila. V konaní bolo preukázané, že žalobkyňa sa bez akéhokoľvek vážneho dôvodu rozhodla prestať užívať predmetný byt a teda žalovaný nemôže zodpovedať za jej chovanie a jej nezáujem o užívanie bytu.

33. Žalobkyňa v podanej replike zopakovala, že prvoinštančný súd nesprávne a nedostatočne vyhodnotil vykonané dôkazy, prípadne sa s podstatnými dôkazmi žalobkyne vôbec nevysporiadal. Žalovaný vo svojom vyjadrení opakuje tvrdenia, ktoré sú v rozpore s vykonaným dokazovaním a zároveň si odporuje. V konaní bolo nesporné, že žalobkyňa sa z bytu odsťahovala v máji 2019, čo potvrdil aj žalovaný, keď uviedol, že žalobkyňa nebýva v predmetnom byte od 8.5.2019 a zároveň potvrdil, že v byte býva sám. Nie je teda pravda, že žalobkyňa byt užívala v období, ktoré uvádza žalovaný. SMS a listinná komunikácia preukázala, že žalovaný svojím aktívnym konaním bránil žalobkyňu vstúpiť do spoločného bytu, do jednotlivých miestností, neposkytol jej kľúče od dverí počas celej doby, za ktorú si uplatňuje nárok. Pokiaľ žalovaný v elektronickej komunikácii v 11/2019 na výzvu žalobkyne o umožnenie vstupu do bytu odpovedá, že jej to neumožní, nakoľko vymenil zámky, zostáva tvrdenie žalovaného o možnosti žalobkyne užívať spoločný byt len prázdnu frázou. Žalovaný preukázateľne zaslal žalobkyňu kľúče od vchodových dverí až po niekoľkých mesiacoch neoprávneného bránenia vo vstupe jej do bytu. Zo žiadnej časti výpovede svedka I. A. nie je možné vyvodiť záver, že práve žalobkyňa mala v byte uzamknúť niektorú izbu, čo poprela. Zároveň svedok vypovedal, že zamknuté izby si žalovaný otvoril svojím kľúčom, svedkyňa B. B. uviedla, že izby zamkol žalovaný. Následne žalobkyňa odkázala na obsah ňou podaného odvolania a navrhla, aby odvolací súd rozhodol v zmysle jej odvolacieho návrhu.

34. Žalovaný v duplike na predchádzajúce vyjadrenie žalobkyne uviedol, že žalobkyňa v ňom neuviedla, žiadne nové skutočnosti, ktoré by mali preukazovať jej nárok na zaplatenie žalovanej sumy. Pokiaľ žalobkyňa prestala predmetný byt užívať od 8.5.2019, išlo o jej svojvoľné rozhodnutie bez toho, aby k tomu mala akýkoľvek vážny dôvod. Následne priebežne do bytu chodila, čo bolo preukázané výpoveďami svedkov. Samotná žalobkyňa vo výpovedi uviedla, že pri odchode si nezobrala svoje osobné veci, takže po uvedenom dátume ich naďalej mala v byte a tieto si priebežne odnášala, keď žalovaný nebol doma. Svedkyňa B. B. uviedla, že videla aj vyvesené prádlo na balkóne, takže žalobkyňa si chodila prať osobné veci do bytu, čo trvalo až do novembra 2019, kedy si žalobkyňa odniesla z bytu všetky huteľné veci. Žalovaný opakovane žiadal žalobkyňu SMS správami, aby sa do bytu vrátila a aby obnovili spolužitie. Tiež jeho právny zástupca písomne žiadal právneho zástupcu žalobkyne, aby ju vyzval, aby začala predmetný byt užívať. Kľúče od bytu mala žalobkyňa uložené v poštovej schránke, pričom kľúč od poštovej schránky mala. Sama žalobkyňa prostredníctvom svojho právneho zástupcu oznámila, že spoločný byt nebude užívať. Vzhľadom na uvedené bolo podľa žalovaného preukázané, že žiadnym spôsobom nevytlúčil žalobkyňu z užívania predmetného bytu. Zo strany žalobkyne ide o špekulatívny postup za účelom získania finančných prostriedkov od žalovaného. Z uvedeného dôvodu navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil, pričom zároveň žiadal priznať náhradu trov odvolacieho konania.

35. Ďalšie podania v odvolacom konaní strany do spisu nedoručili.

36. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku – ďalej CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom – stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. d), f) a h) CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offa na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), po preskúmaní napadnutého rozhodnutia v intenciách podaného dovolania dospel k záveru, že odvolaniu žalobkyne nie je možné priznať úspech,

keďže napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vo výrokoch vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie (§ 387 CSP).

37. Predmetom konania vymedzeným žalobou a následne jej pripustenými zmenami je nárok žalobkyne voči žalovanému (podielových spoluvlastníkov nehnuteľností každého v 1/2, bytu č. X vchod XXXX, druhé poschodie v bytovom dome súp. č. XXXX na parc. č. 144/3 vedený Okresným úradom Skalica, katastrálnym odborom na LV č. XXXX, obec C., k.ú. C.) z titulu nadužívania predmetného bytu žalovaným v rozhodnom období od mája 2019 do septembra 2021 (28 mesiacov po 150,- Eur).

38. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu, ktorý je v danom konaní viazaný tak rozsahom, ako i dôvodmi uplatnenými v odvolaní, bolo posúdiť, či boli naplnené odvolacie dôvody uplatnené žalobkyňou v zmysle § 365 ods. 1 písm. d) CSP, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, písm. f) tohto ustanovenia, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a písm. h) tohto ustanovenia, že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, v kontexte odvolacej argumentácie žalobkyne.

39. Pretože odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, pokiaľ ide o preukázané skutkové okolnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobkyňou uplatneného nároku a pretože v celom rozsahu zdieľa i jeho právne závery vo veci, pričom sa v podstatnom stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP odvolací súd konštatuje správnosť jeho dôvodov a odkazuje na správne odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od relevantných skutkových alebo právnych záverov súdu prvej inštancie dotknutých odvolaním odchýliť, pričom nezistil ani odvolateľkou tvrdenú vadu, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a preto nemôže dať za pravdu odvolateľke. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia dopĺňa iba nasledovné:

40. Pre právne posúdenie danej veci bolo rozhodujúce ust. § 137 ods. 1 OZ podľa ktorého podiel vyjadruje mieru, akou sa spoluvlastníci podieľajú na právach a povinnostiach vyplývajúcich zo spoluvlastníctva k spoločnej veci, v spojení s ust. § 123 OZ, podľa ktorého vlastník je v medziach zákona oprávnený predmet svojho vlastníctva držať, užívať, požívať jeho plody a úžitky a nakladať s nim.

41. Keď medzi podielovými spoluvlastníkmi nedôjde k dohode o hospodárení so spoločnou vecou a jeden alebo viaceré podielových spoluvlastníkov vec užíva, nemožno urobiť záver, že vec užívajú bez právneho dôvodu, lebo týmto dôvodom je ich spoluvlastnícke právo. Ak sa ujme niektorý zo spoluvlastníkov vlády nad spoločnou vecou bez dohody s ostatnými, nejde o stav užívania veci bez právneho dôvodu, ale o užívanie veci z titulu spoluvlastníckeho práva. Spoluvlastníci voči sebe navzájom môžu z takto nastoleného vzťahu vyvodzovať nároky a prípadne sa domáhať inej úpravy užívania veci. O bezdôvodné obohatenie podľa zákona ide vtedy, ak bol získaný majetkový prospech plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu, plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, prospech získaný z nepoctivých zdrojov, ako i majetkový prospech získaný tým, za koho bolo plnené niekým iným (§ 451 a § 454 Občianskeho zákonníka). Ani o jeden z týchto prípadov nejde tam, kde spoluvlastník užíva vec nad rámec svojho spoluvlastníckeho podielu, pretože vec neužíva bez právneho dôvodu a to ani vo vzťahu k tej časti spoločnej veci, ktorú užíva nad rámec svojho spoluvlastníckeho podielu, keďže jeho podiel na spoločnej veci nie je reálne oddelený, je podielom iba ideálnym. Bezdôvodné obohatenie má povahu subsidiárnu a prichádza do úvahy len tam, kde nárok nemožno odvodiť z iného právneho titulu. Pokiaľ sa podielový spoluvlastník domáha náhrady voči druhému podielovému spoluvlastníkovi z dôvodu, že užíva spoločnú vec nad rámec svojho podielu bez vzájomnej dohody, ide o nárok, ktorý sa opiera o citované ust. § 137 ods. 1 Občianskeho zákonníka, z ktorého vyplýva v akom rozsahu sa ten ktorý podielový spoluvlastník podieľa na právach a povinnostiach vyplývajúcich zo spoluvlastníctva zo spoločnej veci. Nárok, ktorý sa opiera o zákonné ustanovenie, nemôže byť potom nárokom bezdôvodným v zmysle ustanovení Občianskeho zákonníka o bezdôvodnom obohatení. Ustanovenia o bezdôvodnom obohatení majú povahu kogentnú, nemožno ich extenzívne vykladať. Nárok, ktorý vznikol podľa cit. ust. § 137 ods. 1 Občianskeho zákonníka je potom potrebné vykladať analogicky podľa zásad o bezdôvodnom obohatení (§ 456 a n. OZ).

42. Aplikáciu § 137 ods. 1 OZ v spojení s § 23 OZ na obdobné prípady akceptoval aj Ústavný súd SR vo veci II.ÚS 140/2013-14 zo dňa 25.2.2013. V citovanom rozhodnutí ÚS SR tiež odobril záver Krajského súdu v Banskej Bystrici podľa ktorého, ak záujem užívať spoločné nehnuteľnosti preukázaný nebol, tak

potom nebolo preukázané, že vzniklo právo v zmysle § 137 ods. 1 OZ na poskytnutie peňažnej náhrady za to, že spoluvlastníci boli vylúčení z užívania spoločnej veci v rozsahu svojho spoluvlastníckeho podielu, keď vylúčenie z užívania nebolo zavinené žalovaným, pričom svojho práva sa ani súdnou cestou nedomáhali, hoci tak urobiť mohli.

43. Ako správne uviedol prvoinštančný súd, povinnosťou žalobkyne, na ktorej v tomto smere ležalo dôkazné bremeno, bolo prioritne preukázať, že z dôvodu správania sa žalovaného voči nej, stratila možnosť užívať predmetný spoločný byt – v byte bývať. V tomto smere je potrebné poukázať na závery v citovanom rozhodnutí II.ÚS 140/2013, podľa ktorých ak záujem spoluvlastníka užívať spoločné nehnuteľnosti preukázaný nebol, tak nebolo preukázané, že vzniklo právo v zmysle § 137 ods. 1 OZ za to, že druhý spoluvlastník bol vylúčený z užívania spoločnej veci v rozsahu svojho spoluvlastníckeho podielu, keď vylúčenie z užívania nebolo zavinené žalovaným. Na vznik nároku na náhradu za nadužívanie spoločnej veci spoluvlastníkom preto nepostačuje, že jeden zo spoluvlastníkov spoločnú vec fakticky užíval a druhý ju neužíval. Je nevyhnutné, aby bol daný a preukázaný záujem spoluvlastníka spoločnú nehnuteľnosť užívať a zároveň, že jeho vylúčenie z užívania bolo zavinené druhým spoluvlastníkom.

44. Žalobkyňa aj v podanom odvolaní na preukázanie tvrdenia, že žalovaný ju vylúčil z užívania predmetného bytu, odkazuje predovšetkým na dôkazy SMS komunikáciu (č.l. 71 a nasl. spisu) zo dňa 3.11.2019 a 5.11.2019 podrobne opísanú v odôvodnení rozsudku prvoinštančného súdu v ods. 19, z ktorej vyplýva, že žalobkyňa vyzýva žalovaného na odomknutie bytu s tým, že si potrebuje zobrať svoje veci a dodáva, že do svojej polovice bytu si dá podnájomníka, pokiaľ ju žalovaný nevyplatí. Z uvedenej SMS komunikácie teda nesporne vyplýva, že žalobkyňa sa domáhala od žalovaného umožnenia vstupu do bytu za účelom vyzdvihnutia a odnesenia si svojich vecí z bytu, teda nie za účelom, že by svoj podiel na byte ona sama chcela užívať, resp. v ňom bývať. O tom, že v byte bývať nechcela svedčí aj jej poznámka, že si dá do svojej polovice bytu nájomníka. O tom, že žalovaný mal vylúčiť žalobkyňu z užívania predmetného bytu nijako nesvedčí ani ďalší listinný dôkaz, na ktorý poukázala odvolateľka a to list žalovaného zo dňa 14.10.2021 (č.l. 81 spisu), v ktorom žalobkyňi iba oznamuje, že byt od 1.10.2021 neužíva a vyzýva ju, aby začala spoločný byt užívať ona. V konaní bolo nesporne preukázané, že žalobkyňa sa z predmetného bytu odsťahovala dňa 7. resp. 8.5.2019, avšak nebolo preukázané, že by sa tak stalo v dôsledku aktívneho násilného či agresívneho správania sa žalovaného. Zrejme si prestali rozumieť a sa „rozišli“ (ako žalobkyňa vypovedala pred OR PZ v Skalici podľa záznamu o podaní vysvetlenia zo dňa 17.12.2019 č.l. 113, 114). Dlhotrvajúci záujem žalobkyne odísť z predmetného bytu potvrdila aj svedkyňa B. K., ktorá vypovedala, že žalobkyňa plánovala opustenie bytu, keď hovorila, že keď bude mať kam, tak z bytu odíde (č.l. 142). Žalobkyňou pri výsluchu pred prvoinštančným súdom poukazované násilnícke správanie sa žalovaného voči nej, resp. fyzické napadnutie (a to v intenzite brániacej žalobkyňi bez ohrozenia predmetný byt užívať) nebolo ničím jednoznačne preukázané a žalovaný to popieral. Pokiaľ ojedinelý incident z decembra 2018 iba nekonkrétne spomenula vo svojej výpovedi svedkyňa G. H., túto informáciu mala len sprostredkovane od žalobkyne. Žalobkyňa na preukázanie týchto skutočností nenavrhol vykonať iné dôkazy (napr. výsluchom jej detí). Žalobkyňa mala možnosť podať v prípade násilného správania sa žalovaného aj trestné oznámenie, čo neurobila. Neobrátila sa na políciu ani za účelom dočasného obmedzenia bývania žalovaného v byte a prípadného následného rozhodnutia súdu neodkladným opatrením o zákaze vstupu žalovanému, zrejme v dôsledku toho, že nebol na to dôvod. Z vykonaného dokazovania tiež vyplýva, že žalovaná po odchode zo spoločného bytu dňa 7. resp. 8.5.2019 do novembra 2019 bývala u svojej priateľky H. a od decembra 2019 vo vlastnom byte. I z toho, že žalobkyňa si zabezpečila vlastný byt, ktorý užívala aj v rozhodnom období na bývanie vyplýva, že nemala záujem užívať predmetný spoločný byt v spoluvlastníctve strán sporu. Pokiaľ žalovaný, ako bolo preukázané, v decembri 2019 vymenil zámok na vchode do bytu, jednalo sa o reakciu na odnášanie vecí z bytu žalobkyňou bez predchádzajúcej dohody spoluvlastníkov v čase neprítomnosti žalovaného a po tom, ako byt dlhodobo neužívala a ako si v novembri 2019 zobrala z bytu všetky veci, čím tiež dala jednoznačne najavo, že predmetný byt ona užívať nechce. Účelom výmeny zámku teda nebolo zabránenie bývania v byte žalobkyňi, ktorá ani o užívanie bytu na vlastné bývanie neprejavila záujem. Žalobkyňa sa zároveň svojho práva užívať svoj podiel na predmetnom byte nedomáhala oficiálne ani písomne, ani súdnou cestou, hoci tak urobiť mohla.

45. Vychádzajúc z výsledkov dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie, s poukazom na vyššie uvedené, odvolací súd zhodne s prvoinštančným dospel k záveru, že žalobkyňa neuniesla svoje dôkazné bremeno, keď nepreukázala základnú podmienku pre priznanie žalovanej náhrady v zmysle § 137

ods. 1 OZ a to svoj vlastný záujem v rozhodnom období od mája 2019 do septembra 2021 užívať svoj spoluvlastnícky podiel na predmetnom spoločnom byte strán, pričom zároveň nepreukázala, že jej vylúčenie z užívania predmetného bytu bolo zavinené žalovaným. Naopak podľa preukázaného žalobkyňa sa dobrovoľne z vlastného rozhodnutia rozhodla predmetný byt neužívať a zabezpečiť si iné trvalé bývanie. Žalobkyňa podľa preukázaného nebola vylúčená z užívania svojho spoluvlastníckeho podielu na predmetnom byte v dôsledku toho, že by jej v tom žalovaný zamedzoval, bránil, ale z vlastného rozhodnutia po tom, ako nadobudla presvedčenie, že nechce ďalej udržiavať daný partnerský vzťah a tým ani v byte bývať. Ako už bolo uvedené vyššie, na vznik nároku spoluvlastníka na peňažnú náhradu za nadužívanie spoločnej veci druhým spoluvlastníkom nepostačuje to, že druhý spoluvlastník fakticky spoločnú vec užíva a druhý nie, ale je nevyhnutné, aby vylúčený spoluvlastník mal záujem na užívaní spoločnej veci a zároveň jeho vylúčenie z užívania bolo zavinené druhým spoluvlastníkom. Keďže tieto podmienky v danom prípade podľa preukázaného splnené neboli, žalobkyni nevznikol žalobou uplatnený nárok v zmysle § 137 ods. 1 OZ voči žalovanému.

46. Keďže žalobkyňa podľa preukázaného sa relevantným spôsobom v celom rozhodnom období nedomáhala užívania svojho spoluvlastníckeho podielu na danom byte, resp. bývania v ňom, pričom zároveň nebolo preukázané, že by jej žalovaný v jeho užívaní aktívne bránil, odvolací súd zhodne s prvoinštančným by považoval za nespravodlivé, aby za týchto okolností mala nárok spätne na finančnú náhradu za prípadné nadužívanie danej nehnuteľnosti žalovaným. Bolo potom už irelevantné, či a v akom rozsahu žalovaný byt nadužíval.

47. Ďalšie odvolacie argumenty odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej už za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadavať. I podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi/stranami konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi/stranami konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka/strany konania, ktorú nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov/strán konania (porovnaj napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na každú otázku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava (II. ÚS 78/05). Preto na ostatnú odvolaciu argumentáciu odvolateľa zaoberajúcu sa ďalšími okolnosťami prejednávanej veci, vzhľadom na uvedené závery už irelevantnú a nespôsobilú ovplyvniť rozhodnutie, i s poukazom na princíp hospodárnosti konania (čl. 17 OSP), odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

48. S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu v spojení s odôvodnením preskúmaného rozsudku prvoinštančným súdom, po ustálení, že nebol naplnený ani jeden z odvolacích dôvodov uplatnených žalobkyňou, odvolací súd potom napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vo výrokoch vecne správny, včítane závislého, vzhľadom na spôsob rozhodnutia prvoinštančného súdu správneho a odvolacími dôvodmi ani osobitne nenapadnutého, výroku II. o náhrade trov prvoinštančného konania, potvrdil.

49. V odvolacom konaní plne úspešnému žalovanému vzniklo v zmysle § 255 v spojení s § 396 ods. 1 CSP právo na náhradu trov konania voči žalobkyni, o ktorom nároku v zmysle § 262 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 396 ods. 1 CSP musí rozhodnúť odvolací súd v tomto rozhodnutí, ktorým sa predmetné konanie končí. O výške náhrady trov konania potom rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. Odvolací súd pritom nezistil a ani nebola tvrdená existencia dôvodov hodných osobitného zreteľa v zmysle § 257 CSP, pre ktoré by bolo dôvodné výnimočne náhradu trov konania nepriznať. Odvolací súd preto vo výroku II. rozhodol tak, že žalobkyni uloží povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

50. Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).